Assessors

Tot aquest tema dels càrrecs de confiança que la CUP va portar fins els tribunals, en entendre que l'equip de govern estava vulnerant algun principi legal, acaba com tantes escaramusses polítiques: ningú perd i tothom guanya.

El tribunal no hi veu delicte però els cupaires volen veure en la resposta jurídica uns arguments que els donen la raó. Tot i així, s'hauria d'obrir un debat seriós al voltant d'un concepte que s'ha anat devaluant perillosament.

Ha arribat un moment en què sempre que es parla d'aquesta figura sembla que s'estigui parlant de quelcom lleig. I s'inclou dins del sac els assessors, dels quals, cal dir-ho, tots els partits inclosa la CUP en tenen.

Es pot discutir sobre la remuneració, la quantitat i la responsabilitat executiva dels càrrecs de confiança en contraposició als tècnics d'alta graduació del consistori.

Però sembla just admetre que per desenvolupar un programa de govern, carregat de tota la intenció política i amb el qual qui mana ha anat a les urnes, caldran mecanismes de xarnera, de traducció i d'implementació que només podran oferir figures dotades de la màxima confiança de qui mana. Cal, òbviament, exercir controls més o menys profunds sobre els detalls laborals vinculats a la seva contractació.

Però cal acceptar la figura com a inevitable. I rebin el nom que rebin són peces necessàries per lubricar qualsevol acció de govern.

Però això, que seria cert en les administracions on els equips de govern surten de l'elecció directa i on existeix un programa executiu anunciat, no s'aguanta en aquelles administracions derivades dels equilibris polítics territorials i que no disposen d'un programa escollit pels electors, com són les diputacions i els consells comarcals.

En aquestes institucions les funcions dels assessors polítics queden diluïdes en un núvol de sospita econòmica vinculada a les prebendes que alguns militants reben pels seus serveis de lleialtat al partit i per una absoluta ignorància de la seva utilitat. En aquests casos la llei i la decència haurien de ser implacables. I encara no ho són

prou.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/03/07/assessors/833079.html?utm_source=rss